

SKIVE SYNGER

Jenle og Posthustorvet i Skive

Vi er en del af →

SKIVEMØDET
DANMARK I BALANCE

1. Se dig ud en sommerdag

Tekst: Jeppe Aakjær, 1904

Melodi: Carl Nielsen, 1917

Se dig ud en sommerdag,
når de bønder tromler:
Land æfor og by æbag,
lærkesang og humler,
byg i skred og bær i bløst,
barneleg om frønnet post,
rugens dræ med duft af most
i drift om brede gårde!

Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstedfolk som bønder.
Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ;
humlekop og pæretræ
får sol mod hvide gavle.

Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.
Kobberspir og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl;
langvejs ude hvide sejle
mod grønne øer bovner.

Toget stønner tungt af sted,
højt sig røgen løfter;
plagen står ved vangeled,
slår sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine kø'r;
aftensuk i siv og rør;
fra den åbne smede dør
går lange skumrings-gnister.

Slider byen, danske mand,
alt for stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje:
Synet - fjernt af banker lukt -
bliver frit mod bælt og bugt
- stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under.

2. Som dybest brønd

Tekst: Jeppe Aakjær, 1917

Melodi: Carl Nielsen, 1919

Som dybest brønd gi'r altid klare vand,
og lifligst drik fra dunkle væld udrinder,
så styrkes slægtens marv hos barn og
mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder.
Din egen dag er kort, men slægtens lang;
læg øret ydmygt til dens rod forneden:
årtusind toner op i gråd og sang,
mens toppen suser imod evigheden!

Vi søger slægtens spor i stort og småt,
i flinteøksen efter harvens tænder,
i mosefundets smykke, plumpt og rå,
i kirkens kvadre, lagt af brede hænder.
Hvert skimlet skrift, hver skjoldet alterbog
har gemt et gran af slægtens ve og våde;
nu skal de røbe mig, hvad vej jeg drog,
og løfte mig en flig af livets gåde.

Endnu en stund, så drær den danske rug,
mens lærken triller, og grågøge kukke.
Du pusling-land, som hygger dig i smug,
mens hele verden brænder om din vugge,
mod dig vort håb og manddomsdrømmen
går,
når landsbyklokken signer dine strande,
når aftenrøden højt i skyen står
og sænker fredens kors tegn på din pande.

Lad mig kun flagre hen som blad i høst,
når du mit land, min stamme, frit må leve,
og skønne sange på den danske røst
må frie, stærke sjæle gennembæve.
Da står en ny tids bonde på sin toft
og lytter ud mod andre lærkesange,
mens himlen maler blå sit sommerloft,
og rugen gulnes tæt om vig og vange.

3. Jeg bærer med smil

Tekst: Jeppe Aakjær, 1906

Melodi: Carl Nielsen, 1915

Jeg bærer med smil min byrde,
jeg drager med sang mit læs;
jeg er som den vilde hyrde,
der genner sit kvæg på græs.

Se, duggen driver fra norden
hen over det bøjede kom,
mens solen stiger af jorden
imellem oksernes horn.

Jeg ser over tindrende marker
og langt mod den blånende fjord,
jeg stirrer på sejlene arker,
men finder ej tolkende ord.

Jeg slænger skalmejen for munden;
jeg trækker så lang dens lyd,
at kilderne klukker i lunden,
og bukkene bræger af fryd.

Hvor kan I dog gruble og græde,
så længe Guds himmel er blå!
Mit hjærteskælver af glæde,
blot duggen dynker et strå.

4. Jeg er havren

Tekst: Jeppe Aakjær, 1916

Melodi: Aksel Agerby, 1916

Jeg er havren, jeg har bjælder på,
mer end tyve, tror jeg, på hvert strå.
Bonden kalder dem for mine fold.

Gud velsigne ham den bondeknold.

Jeg blev sået, mens glade lærker sang
over grønne banker dagen lang;
himlen brumled dybt sin melodi,
og et rylefløjt gled ind deri.

Mens i dug jeg groede fod for fod,
groede sangen sammen med min rod;
den, som ydmyg lægger øret til,
hører lærkens triller i mit spil.

Viben fløj om brak og pløjemand -
og slog kryds for både plov og spand.
Kryds slog bonden også over mig
for at gi' mig helse med på vej.

Det kan kolde hjerner ej forstå :
Jeg er lærkesangen på et strå,
livets rytme dybt i sommerdræ,
mer' end gumlekost for øg og fæ.

Juniregnet gjorde myg min muld
julisolens gav mig af sit guld;
sundhed risler mig i top og skaft.
Det er fra plagen har sin kraft.

Jeg er ven med dug og grødevejr,
ven med landets lyse bøgetræer,
ven med al den danske sæd, som gror og
øst for hav som vest for sund og fjord.

Jeg får solens sidste lange blink,
før den dukker ned bag gullig blink,
og når aftenklokken ringer fred,
står jeg på min tå og ringler med.

Jeg skal ringle barnet til dets seng,
ringle tågen op af sump og eng,
ringle freden over hjemmet ind,
ringle bønnen frem i fromme sind.

Jeg er havren, mine bjælder går
over lyse vange år for år,
ringler om, hvor sang og kjærve gror
herligt sammen på den danske jord.

5. Nu er dagen fuld af sang

Tekst: Jeppe Aakjær, 1911

Melodi: Carl Nielsen, 1915

Nu er dagen fuld af sang,
og nu er viben kommen,
bekkasinen natten lang
håndterer elskovstrømmen.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

Engen er nu gyldengul
af tunge kabbelejer,
søndenvinden byder op,
og dueurten nejer.
Plukke, plukke ...

Dammen ligger dagen ud
med brudelys i hænde,
rækker højt de ranke skud,
at solen må dem tænde.
Plukke, plukke ...

Nu vil mø med silkestik
på brudelinet sømme;
den, som ingen bejler fik,
hun ta'r sig en i drømme.
Plukke, plukke ...

Ræk mig en forglemmigej
og sidst en krusemynte,
sådan slutter vi vor leg
så glad, som den begyndte.
Plukke, plukke ...

6.

Det er så køhnt, det er så dejle

Tekst: Karsten Thomsen 1945

Melodi: Oluf Ring 1945

Det er så køhnt, det er så dejle,
nær i den føhst forårsti'
e himmel sæ udbre'r så vi',
e sol så klar i'e vand sæ spejler,
og lys og værremt strør
vos å e jord herner,
ja, det er køhnt, ja, det er dejle!

Det er så køhnt, det er så dejle,
nær i den føhst forårs ti'
e bøg sin blaj udbre'r så vi',
hvorunner små skovblommer frejle
står mell' e blaj og græjs
og lærre godt tefrejs,
ja, det er køhnt, ja, det er dejle!

Det er så køhnt, det er så dejle,
nær i den føhst forårs ti'
di små syngfowl er kommen hi,
og flagrend i e loft så glæjle
di synger med en lyst,
der smitter i vort bryst,
ja, det er køhnt, ja, det er dejle!

Det er så køhnt, det er så dejle,
nær i den føhst forårs ti'
den pigh, jen fremfor åll kan li',
hun sidder ved vos, og vi spejler
vos i hind øjens glans,
der rummer åll vor sans,
ja, det er køhnt, ja, det er dejle!

Ja, det er køhnt, ja, det er dejle,
nær i den føhst forårs ti'
vi glæjles og beruses i
di toner, som forbi vos sejler.
Mit moersmål, din sång
hær dog den kønnest klång,
ja, det er køhnt, ja, det er dejle!

7. Den sorte fugl

Tekst: Frank Jæger, 1956

Melodi: Phillip Faber, 2014

Den sorte fugl er kommet,
den sidder på vort tag,
den skjuler med sin ving
den hvide, klare dag.
Selv sang den aldrig lysets lov,
I: den kommer fra den dybe skov, :!
med bløde vingeslag.

I fugle små, som tier,
I fugle små, som sang.
I fugle små, som frygter,
at natten bliver lang.
Sov trygt i jeres reder nu,
I: den sorte fugl udbreder nu, :!
sit stolte vingefang.

Den sol, som dagens fugle
så troligt venter på,
så bange længes efter,
så hjertens gerne så.
Det fugleliv, som leves her,
I: i solskin gennem grønne træ'r, :!
skal snart igen opstå.

8.

Det er forår, alting klippes ned

Tekst: Benny Andersen, 1981

Melodi: Povl Dissing, 1981

Det er forår. Alting klippes ned.
Der beskæres i buskadser og
budgetter.
Slut med fordums fede ødselhed.
Vi begynder at træne til skeletter.
Jeg blir fem år ældre
ved hvert indgreb i min pung,
men når forårssolen skinner,
blir jeg ung!

Lad kun falde, hvad der knap kan stå
Men i så fald sku jeg altid komme
kryv'nde,
hver gang skatten gir sig til at flå
mine sidste mønter fra mig hver den
tyv'nde
Jeg blir tom i hjernen, .
træt og tung i sjæl og krop,
men når forårssolen skinner
står jeg op!

Og jeg fægter med min sparekniv.
Men den skraber bare hult i
sparegrisen.
Der er ikke meget tegn på liv.
Selv i vinter var der dog en ko på isen.
Jeg har længe næret en
istap ved min barm,
men når forårssolen skinner,
blir jeg varm!

Solen skinner på fallittens rand.
Derfor denne dyrekøbte
randbemærkning:
Der er caries i tidens tand.
Dens emalje trænger voldsomt til
forstærkning!
Snart skal jeg og mine sidste
tænder skilles ad,
men når forårssolen skinner,
blir jeg glad!

Tag da kun min sidste spinkle mønt.
Livets sol er min den sidste del af livet,
for 'som solfanger er jeg nu begyndt at
forstå,
at Alt og Intet er os givet.
Og en gang går solen sin
runde uden mig,
men når forårssolen skinner,
lever jeg!

9. Den grønne søde vår

Tekst: Johannes V. Jensen, 1961

Melodi: Otto Mortensen, 1961

Den grønne søde vår
igen på jorden går.
Se, solen drypper ild
og vinden er mild.
Søndenvind, vandresind !
Træk vogn af hus, tag kæp ved krog!
Følg med, følg med på forårstog,
med knark af hjul og knirk af åg
- Vidt ud i verden!

Det gamle vinter-øg
i stalden indeføg
blandt spindelvæv og møl -
nu har hun fø!l!
Følfod, flyvemod !
Spring, raske svend, på hingstekrop!
Galop, galop i ryttertrop,
med op og ned og ned og op -
Vidt ud i verden!

Og vil du gå med mig?
Til døden, du og jeg!
Mit skønne unge liv,
min rejseviv!
Kærlighed, herlighed!
At være to, ved nat og dag,
to åndedrag, et velbehag!
Lyst efor og mørkt ebag -
Vidt ud i verden!

Den grønne frie skov
har givet os forlov.
Vi kender ej vort sted -
men svalen er med.
Svalesind, vårvind!
Følg med den fuglefrie vår!
Mod syd, mod syd, hvor solen står
vi går og går og går og går -
Vidt ud i verden!

10. Storken

Tekst: Jeppe Aakjær, 1912

Melodi: Thorvald Aagaard, 1916

Han kommer med sommer, han
kommer med sol
til kløver og nikkende hvener.
Mens pigen hun sømmer sin
blommede kjol'
i læ af de røde syrener,
han sænker sig ned på det mossede
tag
og knebrer fra reden den udslagne dag
en højsommervise om Danmark.

Og børnene stirrer fra tærsklen didop,
hvor løget på mønningen nikker,
og oldingen ranker sin krogede krop
i stuen, hvor slagværket dikker;
og minderne dugger, og læberne be'r,
og børnene pludrer og peger og ler:
"Se storken er kommen til Danmark .. !

Velsignede fugl uden høgenes klø'r,
med ørnenes mægtige vinge,
du dukker dig helst mellem græssende
kø'r,
kun hygge og fred vil du bringe;
du følger i furen vor bonde så nær
og nikker som han, mens af rugen det
drær
med løfte om høst over Danmark.

Hvor engblommen lyser langs åløbets
bred,
du skridter så langt gennem engen;
med halsen i bugt og med øjet på sned
du titter til pigen og drengen.
Du søger din føde til leernes klang,
og høduften følger din higende gang
langs alle de åer i Danmark.

Så lad os da værne den solkære fugl,
der pynter vor vang og vort vænge,
der ruger sit kuld i det ormstukne hjul
til vejrs på den mossede længe.
Hans yngel skal trives i regn og i sol,
han rede beskyttes som hjemmets
symbol,
mens sagnene lever om Danmark!

11. Nu blomstrer marken

Tekst: Poul la Cour, 1927

Melodi: Hans Ulrik, 2005

Nu blomstrer marken skær med græs,
og græsset på det grønne næs
så yndigt kalven klæder;
hvert dyr i rigdom dykker sig,
så dyk med lyst da også dig
i Danmarks fagre glæder.

Den mørke jord, den tunge jord
er grebet af en dårskab stor,
af elskovslængsler blide;
frem i det høje, svale rum
som havblå himmelbølgers skum
går skyer jomfruhvide.

Min sjæl vågn op, det er en dag
af overjordisk velbehag
med sol på brede enge,
o, lad din sang som træets blad
opløftes fint i brisens bad,
stig frit min sang og længe!

12. Verden er våd og lys

Tekst: Morten Nielsen, 1943

Melodi: Aksel Krogsdal Olesen, 1943

Verden er vaad og lys
Himlen er tung af Væde
Hjertet er tungt af Lykke,
lykkeligt nær ved at græde.

13. Du danske sommer

Tekst: Thøger Larsen, 1923

Melodi: Otto Mortensen, 1932

Du danske Sommer, jeg elsker dig,
skønt du saa ofte har sveget mig.
Snart kolde Farver i Sky og Vand,
snart nøgne Piger ved hver en Strand.
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver Gang du ler.

Du er i Sindet jo lunefuld,
dog Hjertet inderst er pure Guld,
et Eventyr er dit glade Navn,
og Blomster lyser ud af din Favn.
Korn, Korn, Korn
i Drømme gror under Maanens Horn.

Naar dine Bølger mod Bredden gik,
beruset blaa som Gudinders Blik,
en Ungdom jubled din Lovsang ud,
kun klædt i Solskin og brunet Hud.
Ned, ned, ned
til Daab i Glemsel og Evighed!

Og naar du strakte med aabent Sind
de lyse Nætter i Himlen ind,
imens det dufted af Hyld og Hø,
vi bad: Lad Drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!

Vort Hjerte svulmed af Tro og Tak.
Og stundom ud af din fulde Glød
sprang Lyn fra Skyen i Jordens Skød,
og Tordenlatter og Tordenregn
din Trolddom spændte fra Egn til Egn.
Vild, vild, vild
er, skønne Sommer, din Kraft og Ild.

Du danske Sommer, min Hilsen tag,
du lyse Nat og du lyse Dag!
Gaar tit du kold over Landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!
Ja, ja, ja,
jeg ved, dit Hjerte er Guld endda.

14.

Jylland mellem tvende have

Tekst: H. C. Andersen, 1859

Melodi: P. A. Heise, 1860

Jylland mellem tvende have
som en runesten er lagt,
runerne er kæmpegrave
inde midt i skovens pragt
og på hedens alvorsstor,
her, hvor ørknens luftsyn,
ørknens luftsyn bor.

Jylland du er hovedlandet,
højland med skov-ensomhed!
Vildt i vest med klittag sandet
løfter sig i bjergets sted.
Østersø og Nordhavs vand
favnes over Skagens,
over Skagens sand.

Heden ja man tror det næppe,
men kom selv bese den lidt;
lyngen er et pragtfuld tæppe,
blomster myldrer milevidt.
Skynd dig, kom om føje år
heden som en kornmark,
som en kornmark står.

Mellem rige bøndergårde
snart dampdraget flyve vil;
hvor nu Loke sine hjerne
driver, skove vokse til.
Briter flyve over hav,
gæster her prins Hamlets,
her prins Hamlets grav.

Jylland mellem tvende have
som en runesten er lagt,
fortid mæle dine grave,
fremtid folder ud din magt;
havet af sit fulde bryst
synger højt om Jyllands,
højt om Jylland kyst.

15. Jyden han æ stærk å sej

Tekst: St. St. Blicher, 1846

Melodi: H. C. Simonsen, 1846

Jyden han æ stærk å sej,
modde båd i nøj å næj.
Goer ed op, å goer ed nier,
åller do fåtawt ham sier,
goer ed op, å goer ed nier,
åller do fåtawt ham sier.

Føst næ dær æ nøe pofahr,
komme jyden ud å dar.
Men han goer ett ind igjen,
fa' de uhn han ha gjent hen,
men han goer ett ind igjen,
fa' de uhn han ha gjent hen.

Læ wos ålti blyw ve de!
Fåer sin båen ka kjennes ve!
Søen et sind da hær i Noer
hall sæ ve, te alt fågoer,
søen et sind da hær i Noer
hall sæ ve, te alt fågoer!

16. Danmark nu blunder

Tekst: Thøger Larsen, 1914

Melodi: Oluf Ring, 1922

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Komet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvættet som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer.

Pigernes latter og lyse hår,
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår -
mildt om et evigt Danmark spår,
sol over grønne sletter,
lykke og lyse nætter.

Dagen står høj over Limfjordens
vande,
bredning og sund og krinklet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande
hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin agerjord
med blikket forynget af luft og fjord.

Lyset slår blink over Limfjordens
vande,
tindrer og ler i et stridigt spil.
Bølgerne kaster med flammende
brande
vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udvê fjernt over verden strakt.

Længsel er saltet i Limfjordens vande.
Her fik jeg fartens glød på kind,
her blev med kølige stænk mod min
pande
viet til uro mit sejlersind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør
i kuling fra Hals og til Harboør.

17.

Blæsten går frisk over Limfjordens vande

Tekst: Povl Hamburger, 1937

Melodi: Erik Bertelsen, 1939

Blæsten går frisk over Limfjordens
vande,
rusker dem op til vågen flugt,
jager dem mellem de favnende
strande,
fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger bag sit rat
på krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

18. I Danmark er jeg født

Tekst: H. C. Andersen, 1850

Melodi: Henrik Rung, 1850

I Danmark er jeg født, der har jeg
hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog! Du er min moders
stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave,
dig elsker jeg! - Danmark, mit fædre-
land!

Hvor reder sommeren vel blomster-
sengen
mer rigt end her ned til den åbne
strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejlig som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer; -
Gud gav os den, - Gud giv den bedste
sejer!
dig elsker jeg! - Danmark, mit fædre-
land!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England; nu du kaldes svag.
Et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mej-
selslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder.
Gud giv dig fremtid, som han gav dig
minder!
dig elsker jeg! - Danmark, mit fædre-
land!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg
har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden
går,
hvor sproget er min moders bløde
stemme,
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede,
dig elsker jeg! - Danmark, mit fædre-
land!

19. Godmorgen lille land

Tekst: Niels Brunse, 1998

Melodi: Carsten Johs. Mørch, 1998

Godmorgen, lille land!
Et land med sol, et land med dis,
med kyst af sten og sand,
som havets bølger slikker,
med bakker skabt af is,
kolddt eller venligt skiftevis.

Godmorgen, ø ved ø!
Nu ser vi Danmarks buetegn
med blink af hav og sø,
de slanke, lyse broer.
I sol, i blæst, i regn
bærer de os fra egn til egn.
Godmorgen, hver og en,
som sidder ved et morgenbord
fra Skagens hvide gren
til Gedsers lange odde,
på vores prik mod nord
her på den kuglerunde jord.

Godmorgen, stå nu op!
Stå ud af drøm og tankespind
og stræk din tunge krop,
for ingen er alene;
når verden lukkes ind,
bygger vi bro fra sind til sind.

20.

Danskerne findes i mange modeller

Tekst: Ebbe Kløvedal Reich, 1994

Melodi: Erling Lindgren, 1994

Danskerne findes i mange modeller
og stadig kommer der nye til.
Er vi et folk, når det virkelig gælder?
Og hvem kan bestemme, hvad folket
vil?

Lad os tale om det frit,
lære hvor vi står,
blive tvivl og kulde kvit,
skabe gyldenår.

Hvad er det fjerne, og hvad er det
nære,
Når verden ikke er det, den var?
Hvor er det ansvar, som alle må bære,
og hvor er den uskyld, som ingen har?
Lad os tale om det frit,
lære hvor vi står,
blive tvivl og kulde kvit,
skabe gyldenår.

Vel kan vi strides om guder og penge
og dømme hinanden til ensomhed.
Sammen forbliver vi stadig så længe,
vi lever og bor på det samme sted.
Lad os tale om det frit,
lære hvor vi står,
blive tvivl og kulde kvit,
skabe gyldenår.

Hvad skal vi styrke, og hvad skal
forandres,
og hvordan gøres der ret og skel?
Hvad er mit eget - og hvad er de
andres?
Og hvor begynder og ender vi selv?
Lad os tale om det frit,
lære hvor vi står,
blive tvivl og kulde kvit,
skabe gyldenår.
Hvor er den glæde, der smitter og
fylder,

når dagen ellers er trist og tom?
Hvor er den frihed, vi siger, vi hylder
Og hvor er den tro, vi er fælles om?
Lad os tale om det frit,
lære hvor vi står,
blive tvivl og kulde kvit,
skabe gyldenår.

Danskerne findes i mange modeller,
For livet kræver mangfoldighed.
Levende er kun de ord, der fortæller
om fællesskabet, hvor alle er med.
Lad os tale om det frit,
lære hvor vi står,
blive tvivl og kulde kvit,
skabe gyldenår.

Langt imod vest under vældige himle
bag fjordens fejende fugletræk
skimtes i skyerne nutidens Gimle,
der rejser sig, nu da det gamle er væk
Lad os tale om det frit,
lære hvor vi står,
blive tvivl og kulde kvit,
skabe gyldenår.

21. Stenen slår smut

Tekst: Søren Eppler, 1990

Melodi: Henrik Birk Andersen, 1990

Stenen slår smut
på det danske vand
smidt af en legende hånd.
Ringene rammer et andet land.
Danmark, din skaberånd
går som vinden mod øst,
går som solen mod vest
og over Atlanten!

Forårets træ.
Se, det åbner sig
under den givende sol.
Kæreste, Danmark, det håber
jeg alt gør fra pol til pol:
Mod en fredelig tid
mellem brun, gul og hvid
hvor farverne blandes!

Larven i trækronen
spinder sig
ind i et silkevidt skjul.
Hvem skulle tro, den befinder sig
snart som en sommerfugl.
Hele livets natur
går fra mol imod dur
og over forstanden!

Nu slår et sus
af en stæreflok
ned over naboens træ.
Træet, der ofte gav pærer nok
både til folk og fæ,
bærer stære på træk,
der slår ned og slår væk
som bølger ved stranden!

Danmark, idag
når jeg ser på dig,
vågner mit hjerte igen
fuldt som kokonen, der åbner
sig helt ud iverdenen,
siger larven farvel,
springer ud af sig selv
og bliver en anden!

Danmark, idag
brydes grænser ned
mod et Europa i fred.
Grænser du ikke kan standse ved.
Hele din jord er med.
Denne levende jord
hvor syd, vest, øst og nord
er tæt på hinanden!

Stenen slår smut
på et verdensvand
smidt af en levende hånd.
Ringene rammer et verdensland,
derfra hvor stenen kom,
går som søstre mod øst,
går som brødre mod vest,
mens bølgerne danser!

22. Fast som en klippe

Tekst og melodi: Benny Holst, 1976

Fast som en klippe og bred som en
strand
vild som en brænding i kog
fri som fuglenes flugt over land
sådan er Julies sprog.

Engang fløj det frejdigt fra mund til
mund
enhver ku' benytte det frit
det gjalded' fra sø og i grønne lund
fortalte om godt og skidt.

Hvis du var sorgfuld og modløs og træt
så var en sang ej for god
måske blev dit sind aldrig lyst eller let
men sproget var det du forstod.

Det sprog stjal man fra os og gav os
en snak
linien var sløret men klar
det er lettest at holde et folk i skak
som slet ingen sange har.

Det sprog Julie ejer som ku' være
vores
var vi med til at brække itu
vi er fremmed' for hinanden det er
vores kors
vi raver i blinde nu.

Men midt i alt mørket der brænder et
lys
en ild som aldrig dør hen
det sprog vi har talt trænger til at
fornyas
vi må lære det gamle igen.

23. Frit land

Tekst: Ulige numre, 2015

Melodi: Carl Emil Petersen, 2015

Bølgende bakker, marker, eng og skov
Frit land, frit land, bestå
Dine brødre er borte,
dine søstre sover sødt
Så du må være stærk og stå ret

Ryster du på hånden,
ja, så vælter det jo ind
Over landets grænser,
ind i stuen, i mit hjem
Vi ska' kaste os i bølgerne,
der slår mod kysten ind
Frit land, frit for os selv

Sommeren var gået,
da jeg rev mig på din torn
Alt det smukkeste gør ondt
Fra myggestik ved søerne til trådene i
bølgerne
Der brænder hendes ben
Vi skal kaste os i bølgerne,
der slår mod kysten ind
Frit land, frit land, mit sted

Tusinde af øjne,
de har meninger om alt
Og alle sammen tror,
at deres TV taler sandt
Jeg ska' prøve på at se den lysende
idé
Men strengen den må trækkes i det
sand

Tilgi' mine øjne - de ser kun fra næsen
ned
Hvordan ska' jeg ku' bære hele kloden
på mit skød?
Hele verdens smerte kommer ikke
mine ved
Frit land, frit land, mit sted

Sommeren var gået,
da jeg rev mig på din torn
Alt det smukkeste gør ondt
Fra myggestik ved søerne til trådene i
bølgerne
Der brænder hendes ben
Vi skal kaste os i bølgerne,
der slår mod kysten ind
Frit land, frit land, mit sted
Frit land, frit land, frihed

24. Jeg ejer både mark og eng

Tekst: Jens Smærup Sørensen, 1984

Melodi: Bjarne Haahr, 1986

Jeg ejer både mark og eng,
og det er dansk natur,
og storbyfolk de roser den,
de glør og de går tur;
men jeg ser mest kun arbejdskrav
og mulighed for fold,
miljøpræk, værn og fredning, åh,
det gør mig klam og kold.

*Alligevel er det lærkens sang
og kalvens bløde tunge
og kornets fine skær
og ræven med sin unge,
der holder mig i live
og får mig til at blive.*

Min store stald er fuld af dyr,
som yder, hvad de skal;
jeg røgter fra en styringspult
og ser dem mest som tal,
det er jo nu en slags fabrik,
og målet hedder mønt,
for andet duer ikke, nej,
skønt det ku' være kønt.
Alligevel er det ...

Jeg sidder i mit førerhus
og lytter til P3,
mens giften bag mig kvæler al
slags skidt og skade-kræ.
De synger pænt om kildevand
og vår og blomsterskov,
så mine tanker om profit
de gør mig næsten flov.
Alligevel er det ...

Engang imellem kunne jeg
da ønske mig at bo,
et sted hvor ingen aner,
hvad man her gør ved en ko,
blot for at holde prisen lav
på mælk og smør og kød.
Hvis ingenting man vidste,
var det let at være blød.
Alligevel er det ...

25. Sat her i forvirringstiden

Tekst: Jens Rosendal, 1997

Melodi: Erling Lindgren, 1997

Sat her i forvirringstiden
ungdom, galskab, kraft og ild.
Tusindvis af søde drømme.
Li'så mange farer vild.
Men det er dog muligheden
meget mer end sikkerheden.
Altid er en slægt på vej
og nu spør' den efter dig.

Vil du mer' end det der vinker
hus og løn og bil og båd
tjene ind til livets goder
så du selv engang får råd.
Det du køber kort kun rækker
bilen rustet, båden lækker.
Det der varer og har været
kan man aldrig købe her.

Hvor er så et sted at gribe
hvor er så det mål der når
er det bobler kun som brister
en for en mens dagen går?
Og vor angst for undergangen
vil spolere morgensangen
Dog et sted i tidens nat
liv og skabelse blev sat.

Ingen ved det. Ingen har det
men det lyser dag for dag
og holdt fast af dagens virvar
vågner vi hver livsens dag.
Som en skabelse, der varer
Som Vorherre selv, der svarer
når en jordklump rejses op
og får liv og ånd og krop.

Der fra dybet er det under
som kan bære og er nær.
Derfra springer kærligheden
som gir denne dag sit værd
så på trods af undergangen
blir vi ved med morgensangen
rejser os og synger med
nu og i al evighed.

26.

Velkommen i den grønne lund

Tekst: N.F.S. Grundtvig, 1843

Melodi: Erik Grip, 1983

Velkommen i den grønne lund,
hvor fuglene de sjunge!
Det høres skal: den danske mund
til sang har og en tunge.
Vi har det godt i grunden her,
såvel som vore fædre
vil Gud, den dag tør være nær,
vi får det end lidt bedre.

Kan munden vi få ret på gang
til andet end at spise,
hverandet barn i Dannevang
forstår halvkvæden vise.
For, hvad vi fattes først og sidst
til lykke ej så ganske,
men lidt dog både her og hist,
det er det ægte danske.

Vi fører løver i vort skjold
af hjerter tæt omsatte,
dem førte vi fra hedenold
og ingen abekatte.
hver fugl må synge med sit næb,
og livet, kan vi skønne,
var uden sang kun slid og slæb.
Velkommen i det grønne!

27. Jens & hans viv

Tekst: Jeppe Aakjær, 1906

De to kan ingen skille ad,
Jens og hans Viv;
de delte sammen Seng og Fad,
Jens og hans Viv;
de delte sammen mer endnu:
Fælleshaab i Fælleshu,
Jens og hans Viv.

Saa gaar de ud i Søndagsro,
Jens og hans Viv,
at se om Rugen snart er mo,
Jens og hans Viv.
Og Kistetøjet har de paa,
blommet Shawl og Vadmel graa,
Jens og hans Viv.

De ser til alt paa deres Vej,
Jens og hans Viv;
selv mindste Kræ de glemmer ej,
Jens og hans Viv;
de nikker mod den grønne Byg,
stryger Kalven ad dens Ryg,
Jens og hans Viv.
De løfter Lammet, Husets Trøst,

Jens og hans Viv;
de mener, den faar gaa til Høst,
Jens og hans Viv;
og Kløv'ren, som har Mergel faa't,
nu tykkes de, den tegner godt,
Jens og hans Viv.

Da naar til Rugens gule Fald
Jens og hans Viv;
did lokked Duft og Fuglekald
Jens og hans Viv;
og Rugens Kjærne sød og sund
rækker mod hinandens Mund
Jens og hans Viv.

Saa vandrer rundt om Rugens Tægt
Jens og hans Viv;
de tror, den bliver god til Vægt
Jens og hans Viv;
og Straaet selv er godt iaar!
Ja, en herlig Høst de faar,
Jens og hans Viv.

Men de har ogsaa trolig slidt,
Jens og hans Viv,
og Torn og Tidsler høstet tidt
Jens og hans Viv.
— Med Aftensol paa kroget Ryg
gaar saa tryk om Rug og Byg
Jens og hans Viv.

28. Jeg ved en lærkerede

Tekst: Harald Bergstedt, 1921

Melodi: Carl Nielsen, 1924

Jeg ved en lærkerede
jeg siger ikke mer;
den findes på en hede
et sted, som ingen ser.

I reden er der unger
og ungerne har dun.
De piper, de har tunger,
og reden er så lun.

Og de to gamle lærker,
de flyver tæt omkring.
Jeg tænker nok, de mærker,
jeg gør dem ingenting.

Jeg lurer bag en slåen.
Der står jeg ganske nær
Jeg rækker mig på tåen
og holder på mit vejr.

For ræven han vil bide
og drengen samle bær.
Men ingen skal få vide,
hvor lærkereden er.

29. Anemonesangen

Tekst: Sebastian, 1991

Melodi: Sebastian, 1991

Dagen er så fuld af anemoner
Fuglefløjt og farvespil i lysekroner
Natten fuld af farlige dæmoner
Spøgefugle, troldemænd og
heksekoner

Åh, anemoner
Dækker hele jorden li'som sne
Åh, anemoner
Snart får jeg vel sommeren at se

Dagen er så travl for de forfløjne
Alle de forpjuskede og næsten nøgne
Natten er så fuld af gule øjne
Der i mørket, der på himlen, alle vegne

Åh, anemoner
Jeg vil sove i den hvide seng
Åh, anemoner
Under stjerner i en blomstereng

Åh anemoner
Dækker hele jorden li'som sne
Åh, anemoner
Snart får jeg vel sommeren at se

Åh, anemoner
Dækker hele jorden li'som sne

Åh, anemoner
Snart får vi vel sommeren at se

30. Det bedste jeg ved

Tekst: Jesper Kallésø, 1992

Melodi: Erik Sommer, 1992

Jorden er flad – det er os, der er
runde! Føl, den er fast, hvor du sætter
din fod. Jorden er der, hvor jeg altid
kan bunde, kan løbe i græs eller stå
og slå rod. Og når jeg blir træt, kan jeg
smide mig ned - for jorden er no'et af
det bedste jeg ved!

Træet er jorden, der rækker mod
himlen! Der vil jeg klatre til blodbøgens
top, råbe mod blæsten og sidde i
vrimlen
Af skyer og lugte, som hvirvler herop.
Så hænger jeg der og vil slet ikke ned
– for luften er no'et af det bedste jeg
ved!

Strømperne af og så vade i bækken –
blå som en himmel, der flyder på jord
- høre dens boblen og mærke dens
trækken
I benene derhen hvor fiskene bor.
Om lidt bliver jeg våd, når den river
mig med - for vandet er no'et af det
bedste jeg ved!

Så vil jeg sidde ved bålet og tørre,
Falde i staver og stirre i ild:
Bække af lys falder opad, bliver større
og danser på himlen så lydløs og vild.
Nu fryser min ryg men min mave er
hed - for ilden er no'et af det bedste
jeg ved!

Jorden og luften og ilden og vandet
lever i alting i dig og i mig!
Nu vil jeg mærke, hvordan vi er
blandet og lege for livet og leve for leg.
Hvor livet bli'r fælles, vil jeg lege med
at være her, det er det bedste jeg ved!

31. Danmarkskanon

Tekst: Benny Andersen, 1986

Melodi: Jens Johansen, 1986

Danmark er et udstrakt land
fordelt på mange øer.
Mellem dem er meget vand
og på dem ligger søer.
Spredte øer titter frem
som tuer i en vandmark.
Samles kan de kun af dem,
som synger en sang om Danmark.

32. Noget om helte

Tekst: Halfdan Rasmussen, 1955

Melodi: Robert Normann, 1955

Livet er en morgengave, sjælen er et
pilgrimskor.
Der står krokus i min have, der står
øller på mit bord.
Under himlen hænger lærken som et
fjernt bevinget frø,
for en lærke tænker hverken på at
kæmpe eller dø.

Her er fredeligt og stille, her er ingen
larm og støj.
Jeg har sået kruspersille, og et brev
med pure løg.
Lad alverden slå for panden og
bekæmpe spe med spot,
jeg vil enes med hinanden og mig selv
og ha det godt.

Samson gik og styrted' templer, Peter
Freuchen knak sit ben.
Ak mod disse to eksempler er min dåd
en sølle én.
Jeg har aldrig dræbt filistre eller
kæmpet med en haj,
og når stærke mænd blir bistre, syn's
jeg det er synd for mig.

Der er nok som går og sysler med at
sprænge kloden væk.
Jeg vil ikke ha skærmydsler og
kanoner bag min hæk.
Mens de andre går og sveder for at gi
hinanden lak,
vil jeg pusle med rødbeder, selleri og
pastinak.

Jeg vil ikke slås med bisser, jeg vil så
og ikke slå.
Selv de rødeste radiser kan man roligt
lide på.
Der er nok af danske helte som er
danske hele dag'n,
og går rundt og spænder bælte, mens
de råber; Fy for Fan.

Tiden går og tiden hverver store mænd
til mandig dåd.
Jeg reserven blandt reserver bryder
ofte ud i gråd.
Jeg får nerver og migræne blot jeg
skær' mig på en dolk,
og vil hell're slå min plæne, end slå løs
på pæne folk.

Livet er en dejlig gave, jorden er en
herlig jord.
der er øller i min mave, der står krokus
på mit bord.
Når reserverne skal stille for at splitte
kloden ad
skriver jeg med kruspersille verdens
mindste heltekvad.

33. Det levende ord

*Tekst og melodi: Trine Langer Carlsen,
Mads Langer, 2018*

Når kærlighedens funklende stjerner
gí'r strejf af virk'lig magi,
Åbner verden sig op og alting
begynder
Som træer i skov, som barnet i maven.
Et liv, der folder sig ud. På livets
eventyr under himlen, over skyer.
Vi leger med det levende ord. Vi
skriver i fremtiden bog.
Vi graver hvor historierne gror, sætter
fodspor på den vej, vejen vi skaber, dig
og mig...

En solopgang, en gryende morgen,
byen vågner igen
Når rådhusklokkerne ringer, børnene
nynner
For det er her, vi lærer om verden,
hvorfra vi drager afsted
På livets eventyr under himlen, over
skyer.
Vi leger med det levende ord. Vi
skriver i fremtiden bog.
Vi graver hvor historierne gror, sætter
fodspor på den vej,
vejen vi skaber, dig og mig...

En skattekasse fuld af historier, et sted
der giver os mod.
Mod og styrke til altid at følge hjertet.
En drøm får plads og bliver til
handling. Et venskab spirer og gror.
På livets eventyr under himlen, over
skyer.
Vi leger med det levende ord. Vi
skriver i fremtiden bog.
Vi graver hvor historierne gror, sætter
fodspor på den vej,
vejen vi skaber, dig og mig...

34. Lyse nætter

*Tekst: Alberte Vinding, 1991
Melodi: Akse Bentzon, 1991*

Nu kommer fuglene igen og lyset
vælter pludselig ind. Det kommer
gennem alle sprækker lyse nætter er
tilbage.

Alt, hvad der rørte sig blev gemt
da du var rejst var det så nemt
Men hjertet ved godt, hvad det ønsker
sig at pynte sig for dig
Du er tilbage, du er hos mig. Du er
tilbage, med varme dage. Du er hos
mig

Nu kommer lydene igen
og verden vælter pludselig in
med parasoller og sandaler
bølger maler alt i sand. Jeg havde
huset fuld af vind og nye frugter båret
ind. Men hjertet ved godt, hvad det
ønsker sig at pynte sig for dig. Du er
tilbage, du er hos mig. Du er tilbage,
med varme dage. Du er hos mig

35. Stille hjerte sol går ned

*Tekst: Jeppe Aakjær, 1912
Melodi: Thomas Laub, 1915*

Stille, hjerte, sol går ned,
sol går ned på heden,
dyr går hjem fra dagens béd,
storken står i reden.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Tavshed over hedesti
og langs veje krumme.
En forsinket humlebi
ene høres brumme.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Viben slår et enligt slag
over mosedammen,
før den under frytlens tag
folder vingen sammen.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Fjerne ruder østerpå
blusser op i gløden,
hededamme bittesmå
spejler aftenrøden.
Stille, stille, hjerte, sol går ned!

36. Under stjernerne

Tekst: Keld Heick, 1993

Melodi: Tommy Seebach, 1993

Jeg sætter mig på kanten af din seng
Og du ler til mig
Verden svinder ind til ingenting
Når jeg ser på dig
Du ligger li' så musestille
Og virker ubeskriv'ligt lille
Imellem dine mange sjove dyr
Men i drømmelegen finder vi to vejen
Ud mod nye eventyr

Under stjernerne på himlen, sejler du
med mig
Luk nu stille dine øjne, så er vi på vej
Vi sejler over vandet og ind i drømme-
landet, du og jeg

Og hvis du bli'r skræmt af vinden
Kysser jeg dig blidt på kinden
Hvor du end er i fantasi'n
Vil jeg altid være her hos dig min kære
Læg nu trygt din hånd i min

Under stjernerne på himlen, sejler du
med mig
Luk nu stille dine øjne, så er vi på vej
Vi sejler over vandet og ind i drømme-
landet, du og jeg
Drømmelandet, du og jeg.

En hilsen fra

Branding Skiveegnen
og Jenle